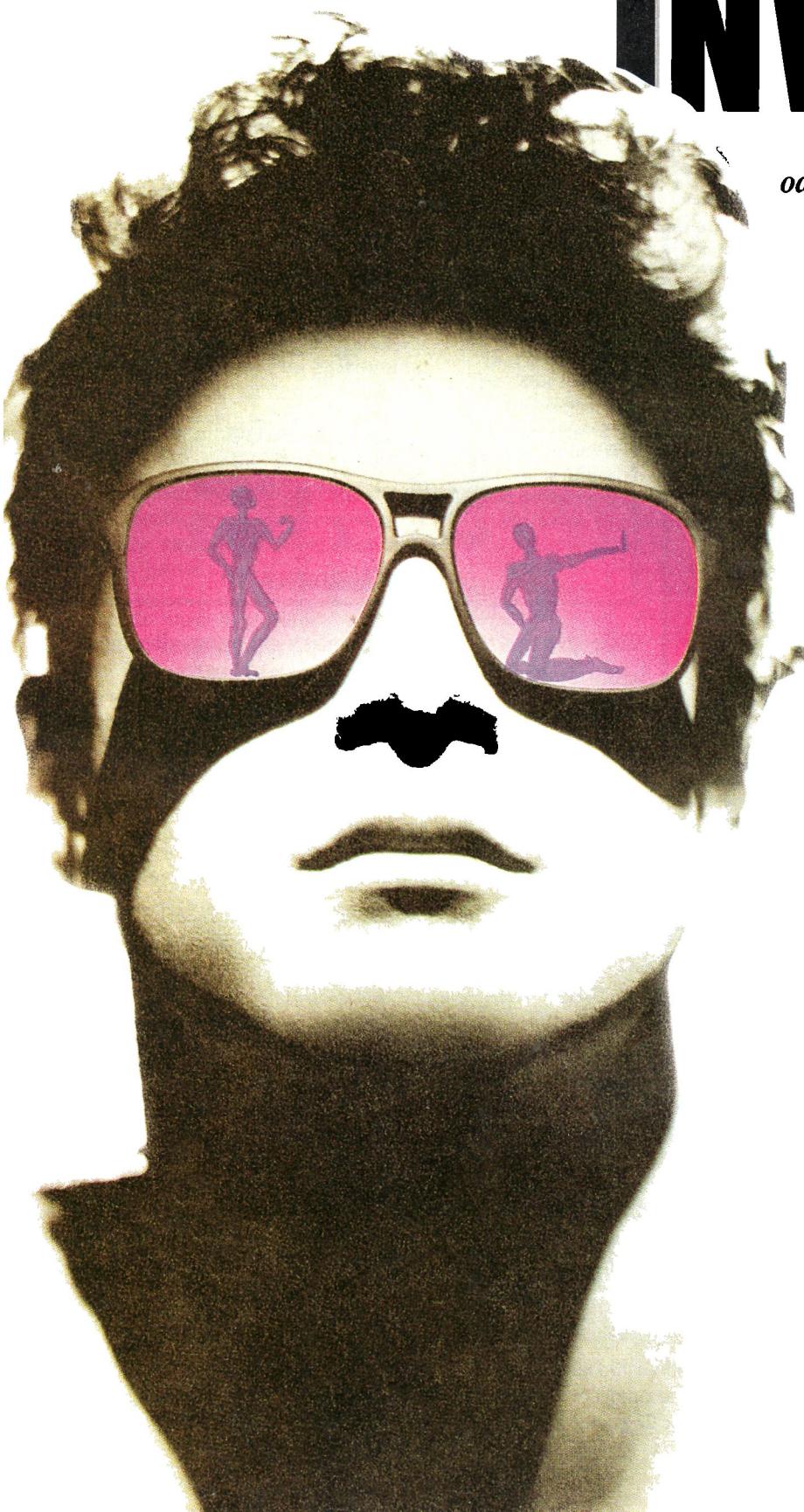

DA LI SU HOMOSEKSUALCI ANDELI IL ONI SU NESREĆNICI, INVALIDI

Američki psihijatri su još 1973. odlučili da homoseksualnost više ne tretiraju kao bolest i psihijatrijski poremećaj, nego kao „varijantu normalnog ljudskog seksualnog ponašanja“. Psihijatar koji bi pokušao da leči homoseksualnost, dovodi sebe u situaciju da izgubi dozvolu za rad. Ova „američka doktrina“ do koje se došlo snažnim delovanjem „gej lobija“ među psihijatrima, nametnuta je danas čitavom svetu. Ko kod nas, u našoj psihijatriji, zastupa teoriju da je homoseksualnost normalna, da je genetska, da se ne može niti spreciti, niti lečiti? I sa kojom naučnom argumentacijom?

Razgovarala Marija PETRIČEVIĆ

Homoseksualitet je 1973. godine odlukom Američke psihijatrijske asocijacije (A.P.A.) proglašen za „normalnu varijantu seksualnog ponašanja“. Ova odluka bespogovorno je prihvaćena od svih evropskih psihijatrijskih organizacija. Jovan Veljković se više decenija bavi istraživanjem ovog fenomena, a poslednjih godina se bori da dokaže da je homoseksualitet psihosensualni poremećaj, odnosno invaliditet, koji se može spreciti. Američka psihijatrija je ostala gluva na njegova upozorenja, a po dolasku u Jugoslaviju naišao je uglavnom na ignorisanje od strane domaćih „eksperata“ za mentalno zdravlje. Svoje polemike na ovu temu objavio je u knjizi „Nepodnošljiva istina“ 1996. godine, pre mesec dana u iz-

I ĐAVOLI? NISU NI JEDNO NI DRDG ŽRTVE, *Jovan Veljković* javno pita naše psihijatre – zašto su pristali da homoseksualce tretiraju kao normalne

*Laž o homoseksualizmu
kao
genetskoj
sudbini:*

danju Slobodana Mašića izašla je i Veljkovićeva knjiga „Beda psihijatrije“ u kojoj raskrinkava do kraja ovu svetsku obmanu.

• U poslednje vreme homoseksualci su i kod nas mnogo glasnije i otvoreni počeli da izlaze u javnost sa zahtevima za dobijanje određenih prava.

– Pre nego što govorite o pravima odredene populacije prvo morate da znate o kakvoj se populaciji radi – da li su u pitanju đavoli ili anđeli. Nisu, u stvari, ni jedni ni drugi već nesrećnici, žrtve, invalidi. Oni doživljavaju uzbudjenje sa istoplnim objektom zato što ne mogu efektivno seksualno da dožive suprotni pol. Mogu da se trude, da imitiraju ljubav i da razvijaju odredene sentimente prema suprotnom polu, ali ne i stvarno eroško uzbuđenje. Psihijatrijskoj profesiji i svetskoj javnosti nametnuta je laž o homoseksualnosti kao genetskoj ili nekoj drugoj neizbežnoj sudbini. Naime, Američka psihijatrijska asocijacija je 1973. godine odlučila da se homoseksualitet više ne tretira kao bolest, psihijatrijski poreme-

ćaj, već kao „normalna varijanta ljudskog seksualnog ponašanja“. Tako je bez i jednog naučnog argumenta homoseksualizam skinut iz registra bolesti, a to su bespogovorno i nekritički prihvatile sve psihijatrijske organizacije u svetu, osim par izuzetaka u Africi.

• Kako je do toga došlo i kome je to u interesu?

– U Americi postoji jak gej lobi koji ima jako uporište i u vrhu psihijatrijskih organizacija. Čak se tokom poslednjih godina vrši veliki pritisak da se izdejstvuje isključenje iz Asocijacije i zabranja profesionalnog rada onim psihijatrima koji naprave bilo kakav pokušaj lečenja homoseksualiteta. Gej lobi je ustanovio potpunu kontrolu štampe. Čak imaju sedam stotina gej novinara koji su raspoređeni po svim uticajnijim medijima sa zadatkom i ovlašćenjima

tzv. veto kontrole da se ob-

javi nešto što je suprotno njihovim interesima. Finansira ih Njujork tajms fondacija najverovatnije iz liberalno-demokratskih pobuda. Homoseksualci su na čelu svih kontrolnih funkcija koje se tiču gej pitanja. Zahvaljujući tome uspeli su da danas u Americi ne možete da objavite ni jednu knjigu koja nije njima u prilog. Ne kažem da treba da postoje antigej knjige, to nije korektno, ali se mora dozvoliti istini o homoseksualitetu da izade u javnost. Najmasovnije su prihvocene „teorije“ po kojima je homoseksualitet genetski uslovлен jer to znači da se tu ništa ne može jer je u pitanju, eto, hir ljudske prirode. Na drugoj strani psihanalitičkom pristupu, koji može da otkrije suštinu problema, ni u javnosti, ni u nadležnim naučnim krugovima ne daje se šansa.

Kao privremeni član Američke nacionalne asocijacije za istraživanje i terapiju homoseksualiteta tokom 1993. i ►

**Šta su
uzroci homoseksualizma?**

1994. pokušao sam svojom teorijom homoseksualiteta da ukažem na pravu prirodu ovog fenomena. Naišao sam, pre svega, na izbegavanje konfrontacije, ignorisanje, ali i na neka stidljiva priznajna. Neke stvari su mi postale jasne kada sam se našao na godišnjoj konferenciji ove organizacije u San Francisku i shvatio da su većina prisutnih članova i učesnika tzv. intimni homoseksualci. Sekretar te organizacije je čak tvrdio da je on bivši homoseksualac koji se izlečio primenjujući sam na sebi odredenu terapiju samoubeđivanja.

- **Tvrđite da je homoseksualnost posledica izvesne „incidentne“ situacije sa roditeljem ili starateljem, doživljene u pubertetu, dakle u periodu ključnom za seksualni razvoj ličnosti. O čemu je zapravo reč?**

– Dete u roditeljima ima dva modela. Istopolni roditelj služi za samoidentifikaciju ličnosti deteta, dok mu roditelj suprotnog pola služi kao nesvesni prototip budućeg seksualnog partnera. Ako u ranom pubertetu pre perioda socijalizacije seksualnosti dode do neke situacije koja se može protumačiti kao incestna, na primer da dečak vidi majku dok se kupa ili svlači bilo iz radoznanosti ili slučajno, i reakcija roditelja u takvoj situaciji bude burna, u smislu osude, detetu tako biva nametnuto osećanje incestne krivice. Noseći u sebi osećanje incestne krivice dete nije u stanju da erotsku energiju veže za isti tip objekta čiji je nesvestan erotski prototip bio roditelj ili staratelj sa kojim je doživeo incestnu situaciju. Erotska energija mora da se veže za neki objekat, a u slučaju kada zbog tog nesvesnog osećaja krivice ne može da se veže za suprotni pol dolazi do nesvesnog vezivanja za druge alternativne tipove objekata. Kako je istopolno ljudsko biće najbliži alternativni objekat to je homoseksualitet najčešća posledica. Preusmeravanje erotske energije se može vršiti i na neki

drugi alternativni objekat tako da se kao posledica istog uzroka javljaju i zoofilija, nefrofilija... Razumljivo je da je homoseksualitet najčešći s obzirom da se jedino ona može socijalizovati na svoj način.

Prema tome homoseksualitet na individualnom planu spada u kategoriju posledica specifičnog psihoseksualnog invaliditeta, a na socijalnom planu u kategoriju socijalno patoloških pojava.

- **Znači da se homoseksualizam može sprečiti i iskoreniti.**

– Naravno, i to je ono najbitnije. Čitav sistem vaspitanja je izgrađen na tome da se dete izgrdi ili izudara i ono zbog toga odustaje od aktivnosti zbog koje je primenjena sila. U takvim situacijama decu ne treba grditi ni tući već razgovarati s njima. Tako će dete uspešno prevazići osećanje posramljenosti, neće se osetiti krivim. Incest treba kvalifikovati negativno i osuđivati ga kada je u pitanju odrasla osoba koja je prošla tu kritičnu fazu i uspešno vezala svoj libido za suprotni pol. Ali sa decom treba biti veoma

Frojd je voleo svog zubara

Sigmund Frojd je bio takozvani „intimni“ homoseksualac. On je imao ljubavnu vezu sa zubarom Vilhajmom Flisom koja je trajala 10 godina. Kada je shvatio da će postati veliko ime i da mu kompromitacija može škoditi, 1901. godine se povukao iz te veze i više nikada se njih dvojica nisu videli. Indikativno je i da je Frojdova čerka Ana zabranila otvaranje Frojdove prepiske do kraja 21. veka. Frojd je bio najbliži pronalaženju pravog uzroka homoseksualiteta jer je obrađivao incest-tabu i Edipov kompleks, ali ih nikada nije spasio što je razumljivo.

obazriv. Svako dete koje nije ranjeno na ovaj način načiće način da usmeri svoju seksualnu energiju na osobu suprotnog pola čak i ako je ostavljeno izolovano. Glupost je reći da postoji genetski predodređen homoseksualac. Ako se libido u ovom periodu veže za osobu suprotnog pola čak i u slučaju da kasnije dođe do prisile na homoseksualne odnose, kao recimo u zatvoru, posle toga se ne postaje homoseksualac.

- **Da li se homoseksualitet može izlečiti?**

– U tinejdžerskim godinama bi se možda i moglo nešto uraditi pod određenim povoljnim preduslovima ali kasnije veoma teško. Do sada je homoseksualitet lečen na razne načine ali su se svi oni uglavnom zasnivali na autosugestiji, da se ne misli na to, ženidbom i slično.

- **Kako objašnjavate činjenicu da je među ljudima iz umetničkog sveta najveći broj homoseksualaca?**

– Ljudi umetničke prirode su izuzetno senzibilni, pa je razumljivo da su mnogo ranjiviji i teže mogu uspešno da prebrode „incidentnu situaciju“. Među velikim umetnicima ima onih koji su, kao na primer Tomas Man, imali po petoro-šestoro dece. Međutim, taj isti Tomas Man je napisao roman „Smrt u Veneciji“, a u svojim memoarima je otvoreno, sa skoro 60 godina, 1934. godine, pisao o tome kako u trenutku dok beži iz Nemačke, najviše strepi da fašisti ne pronadu njegove beleške u kojima je opisao svoje ljubavne susrete sa nekim mlađićima. On o tome piše jasno i nedvosmisleno. I Herman Hesse je takođe bio homoseksualac, kao i Seng Egzipi, Šekspir, Margaret Jursenar, Tenesi Vilijams. Poznata je ljubavna afera između dva velika francu-

Treba li priznati pred zakonom brak osoba istog pola

Zašto je u ime ljudskih prava pokrenuta akcija „Gej ponosa“

ska pesnika Remboja i Verlena, iz tog društva je i Lotreamon. Uopšte je među pesnicima najveći broj homoseksualaca pomenuću još lorda Bajrona, Volta Vitmena, Rilkea, Lorku, sa „naših prostora“ Ivan Goran Kovačić. Od likovnih umetnika homoseksualnu orijentaciju su imali Salvador Dali, Leonardo da Vinči i Mikelanđelo. Među vrhunskim kompozitorima klasične muzike izgleda je bilo sasvim malo onih koji su se mogli lako identifikovati kao homoseksualno orijentisani (po mnogim indikacijama: Šubert, Čajkovski, Ravel, Britn, verovatno i Brams) međutim, mnogo ih je među vrhunskim muškim izvođačima klasične muzike. Mislim da je ideo homoseksualaca u velikoj umetnosti bar 50 posto.

• Među ženama je homoseksualitet mnogo manje zastupljen?

– Prema Kinsijevom najvećem istraživanju 37 odsto odrasle muške populacije priznalo je da je doživelo homoseksualni organizam, a svega 13 posto žena. To je zbog toga što su muška deca mnogo više vezana za svoj prototip seksualnosti, odnosno za majku, nego ženska deca za svoj prototip, odnosno za oca. Prirodno je da kod dece uopšte postoji veća vezanost za majku jer je ona izvor zadovoljenja svih dečijih potreba i želja od najranijih dana. S

druge strane, devojčice rede dolaze u priliku da dožive „incidentnu situaciju“, odnosno da steknu incestnu krivicu, jer su očevi mnogo više van kuće i mnogo manje vremena provode sa decom.

• Zar oni koji vode dvostruki seksualni život nisu biseksualci?

– Biseksualci ne postoje po svojoj prirodi. Ako čovek može da oseti pri-

vlačnost prema suprotnom polu nema potrebu za nekim drugim objektom seksualnosti kao što je isti pol. Oni su homoseksualci koji tu svoju invalidnost manje ili više uspešno skrivaju, uspevaju da potpisnu ili drže pod kontrolom. Postoji veliki broj homoseksualaca koji su samo „intimni“ homoseksualci. To su ljudi koji su uspeli da se socijalizuju kao heteroseksualci ili ljudi koji su odbacili upražnjavanje seksa i svu svoju seksualnu energiju usmerili na drugo polje na nauku, recimo, ili na umetnost...

• Šta mislite o uvođenju homoseksualnih brakova?

– Nisam za prihvatanje i uvođenje homoseksualnih institucija u naše društvo čak i ako je to uslov, pod velom ljudskih prava, za naš ulazak u Evropu. Ne možemo od braka praviti karikatuру. Neka žive u zajednici, kao što su to i do sada činili oni najsmeliji i u našem društvu, ali ta socijalna prava zbog ko-

jih oni između ostalog i traže ozakonjenje svojih brakova, mogu se rešiti raznim pravnim načinima i bez uvodenja paralelnih socijalnih institucija. Moram da kažem da, po mojoj proceni,

u zapadnim zemljama ima svega do pet odsto javno deklarisanih homoseksualaca, kod nas oko dva odsto. Međutim,

ogromnu većinu,

dvadeset do dva

deset pet posto, čine „intimni“ homoseksualci i pet do deset posto oni koji se javno ne deklarišu ali upražnjavaju homoseksualne odnose. Ta borba za „prava“, ima kao jedan od glavnih ciljeva ohrabrenje i buđenje te većine homoseksualaca. U tom cilju su i serije o homoseksualcima u kojoj se oni predstavljaju kao slatki, fini dečaci, po-

put jedne takve serije koja se emituje i kod nas. A to je u stvari pokušaj da se defektnost kroz duhovitost prikaže kao nešto normalno i pozitivno.

• Kako bi bilo najpravilnije tretirati homoseksualnost?

– Treba ih tretirati kao i sve invalide. Osoba istog pola njima služi kao ispomoć jer kao što sam rekao ti ljudi su invalidi jer ne mogu da dožive seksualno uzbuđenje sa osobama suprotnog pola i onda im osobe istog pola dođu kao pomagalo, kao štaka, proteza... Oni treba da postanu svesni da ne mogu da pričaju o gej ponosu i ne mogu da budu jednaki sa heteroseksualcima jer su psihoseksualno invalidni. Ne može se dozvoliti da se ta pojava tretira kao nešto normalno i zdravo jer postoje opasnost da posluži mladima kao jedan od modela za identifikaciju. A ne možete dozvoliti deci da nešto što je nakazno uzimaju kao uzor. Jedini ispravan odnos prema homoseksualitetu je samo ljudsko tolerisanje, ali nikako kroz neku društvenu i socijalnu afirmaciju. I ne treba od toga praviti pokret bilo kakve vrste, a po najmanje tipa pokreta za oslobođanje sveta od heteroseksualne dominacije. Glupo je rušiti standarde izgradivane hiljadama godina i izvrgavati ruglu institucije koje su hiljadama godina predstavljale stub stabilnosti heteroseksualne civilizacije.

Psihijatri su svojim stavom i odnosom prema homoseksualitetu učinili veliki zločin i prema tim ljudima, ali i prema heteroseksualnom društvu dozvolivši da homoseksualna organizacija ima utemeljenje u takozvanoj naući.

Ako psihiatrija smogne snage, a nije bitno da li će to dočekati, i otvoriti oči za istinu, a istraživanjima sam se dovoljno uverio i dokazao da je ova moja teorija o nastanku homoseksualiteta tačna, uostalom i veoma jednostavno je dokaziva za svakog ko hoće da je proveri, homoseksualitet se u periodu prosečnog ljudskog života u budućnosti može potpuno iskoreniti.

Mogu li se homoseksualci izlečiti brakom?